

Николай Лилиев

Роса ли градините ръси...

РОСА ли градините ръси,
коса ли звънти в самота?
Аз чувам унесен в съня си:
трепти незаспала мечта.

На вас ли, вълни, се обажда,
на тебе ли, звездно море?
Тя с лунния блясък се ражда
и с модрата утрина мре.

И нейните вихрени стъпи
се губят безшумно в нощта
и будят желания скъпи,
и в шемет унасят света.

Тя в морската пяна се ражда,
под белия лунен покров,
и пали в душите ни жажда,
безумната жажда: любов.

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7754>]